

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: S. M.**, zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 46/2005 - 45 ze dne 9. 2. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2005, č. j. OAM - 3082/VL - 10 - 12 - 2004. Tímto správním rozhodnutím žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje azyl dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel je přesvědčen, že důvody, které uváděl v řízení před žalovaným i před soudem, ospravedlňují udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť byl z důvodu své agitační činnosti vystaven ve své vlasti nebezpečí pronásledování a trestání za své politické názory. Stěžovatel namítá, že potíže, jimž musel čelit v zemi původu, nebyly správně vyhodnoceny žalovaným, přičemž soud tento chybný postup převzal při rozhodování o žalobě o neudělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Soud i správní orgán rovněž chybně vyhodnotili existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Není totiž vyloučeno, že stěžovatel bude po návratu do vlasti vystaven nebezpečí trestního stíhání.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda v případě stěžovatele byly naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu a pro vztažení překážek vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. K této argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace § 12 a § 91 ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obsírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Zejména v souvislosti se stěžovatelovou námitkou, že je v jeho případě dán azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, je možno poukázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 10. 2005, č. j. 30 Az 18/2005 - 59, podle kterého nejsou pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu ani nezákonné postupy určitých složek státní správy, pokud se je žadatel o azyl nepokusil řešit ve své vlasti instančním či jiným právním způsobem, či na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68 (www.nssoud.cz), podle kterého za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány (zde nevyužil soudní linie ochrany či ochrany poskytované úřadem ombudsmana), nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Je třeba připomenout i ustálenou judikaturu zabývající se pojmem pronásledování samotným (srovnej především rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 1997, č. j. 6 A 505/95 - 28, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura správních soudů poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

